

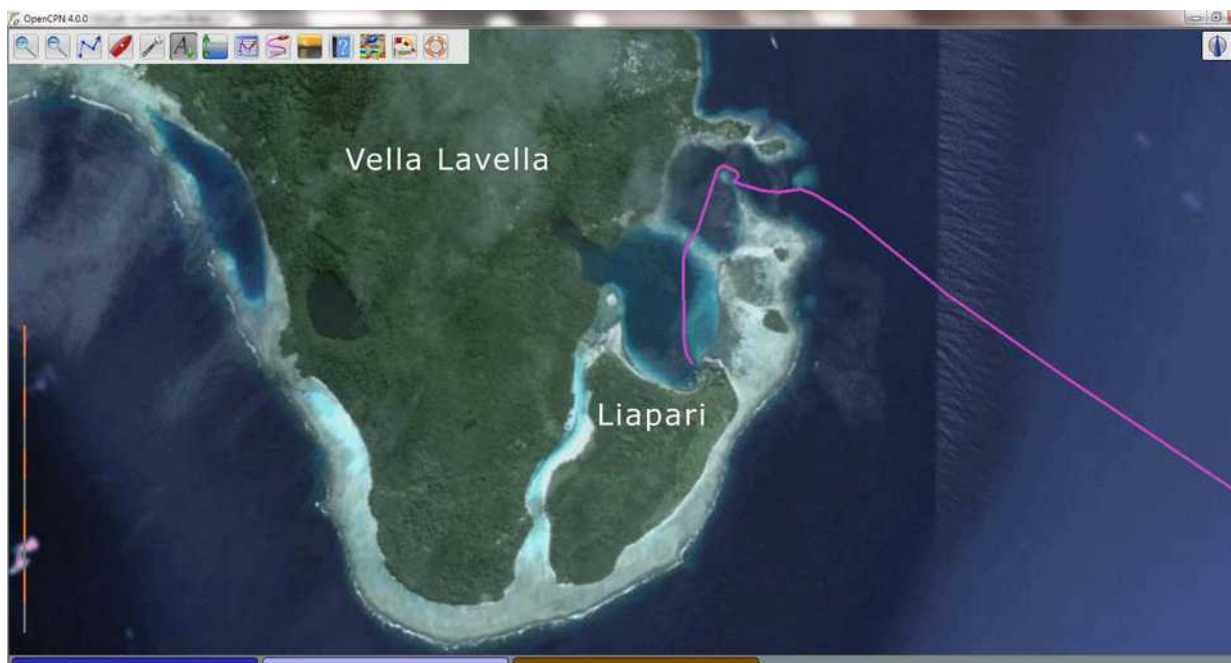
Zelfs al ben je nog zo ervaren, er kunnen altijd onverwachte problemen op je weg komen.....

Op de dag van mijn vertrek uit Liapari voel ik mij relaxed. De dag ervoor heb ik nog ontdekt dat de voetschakelaar van de ankerlier niet meer werkte en dit weer in orde gemaakt. De startaccu loopt op zijn laatste benen maar met de vorklift lichtaccu als versterking kan ik de motor altijd starten. Mijn twee navigatiesystemen werken, de laptop binnen op de kaartentafel en de iPad buiten in de kuip. Alles staat gesjord aan dek. En het tochtje van Liapari naar Gizo is maar 12M. Wat kan er mis gaan?

Een kleinigheid....

Alister heeft gisteren de deksel van mijn jerrycan met epoxy gerepareerd maar is de andere vergeten. Maar geen nood, hij kan de tweede nog wel even doen voor ik losgooi. Als ik bezig ben schoten en blokken tevoorschijn te halen, hoor ik een vriendelijke vrouwenstem. Het is Linda van Rampetamper die een zak vers gebakken bananen muffins komt brengen. Ze heeft ALK nog niet van binnen gezien en kijkt graag even rond en ik heb tijd want het is maar 3 uur varen en Jimmy komt pas om 17:00 uur aan in Gizo.

Haar man Frits komt er ook gezellig bij en de tijd vliegt voorbij. Rond het middaguur heb ik Alister nog niet gezien met mijn deksel maar de lunchpauze is net aangebroken en de werf is verlaten en op slot. Ik loop naar het woonhuis van Noel die een stukje verderop woont. Hij ligt languit op de bank voor een siësta maar ik ben welkom en krijg van zijn lieve vrouw Rose een lekker fris citroendrankje aangeboden. We babbelen nog wat, maar dan wordt het toch echt tijd de trossen los te gooien.

De lagune van Liapari waar ALK zeven maanden heeft gelegen

De mooringlijn, die na 7 maanden in het water aardig was aangegroeid, heb ik gisteren al snorkelend schoongeborsteld maar iemand van de werf moet de lijn losmaken van de ankerboei en Frits staat in de startblokken aan boord om me

te helpen met wegvaren.

Iedereen komt in beweging. Noel haalt de deksel op waarvan de epoxy bijna droog is en zijn vriend Jörg, die hem een paar maanden helpt op de werf, duikt het water in om de mooring los te maken.

Zonder problemen vaar ik weg van mijn vertrouwde plekje aan de steiger. Frits zet ik af bij zijn Rampetamper die voor anker ligt en ik pak de losliggende lijnen bij elkaar en gooi ze op een hoop op het voordek. Eenmaal onderweg heb ik alle tijd om ze netjes op te schieten....

Op weg naar de smalle passage in de lagune hoor ik ineens het motoralarm afgaan. Wat nu? De motor wordt te heet. Hoe kan dat nou? Ik zie zo snel niet wat de oorzaak kan zijn en besluit eerst het anker uit te gooien voor ik op drift raak in de lagune. De enige oorzaak die ik kan bedenken, is dat de thermostaat in het koelsysteem blokkeert. Daar kan ik redelijk bij aan de bovenkant van de motor als ik het motorpaneel weghaal. Ik haal de koelsslagen los en inspecteer de thermostaat, maar zie er niets bijzonders aan. Ik zet alles weer in elkaar zonder de thermostaat en start de motor opnieuw. Helaas de temperatuurmeter wil niet zakken. Ondertussen heeft Frits in de gaten dat er iets niet goed is aan boord en komt langs in zijn bijbootje. Tegen die tijd heb ik een heldere ingeving. Er zit nog een afsluiter in het koelsysteem uit de tijd dat daar een warmwaterboiler op was aangesloten. Daar kom ik nooit aan maar voor de zekerheid check ik de afsluiter. Hij blijkt een flink eind dichtgedraaid te staan. Hoe dat kan, is me een raadsel maar ik draai hem weer helemaal open. Motor weer starten en nu zie ik de temperatuur snel omlaag gaan. Het koelwater circuleert weer door het systeem. Pfff...

Ondertussen begint het krap te worden om op tijd in Gizo aan te komen. Daar komt bij dat het weer is omgeslagen maar in de lagune is dat (nog) geen probleem. Ik vaar richting de doorgang en zet de stuurautomaat aan zodat ik kan opruimen aan dek. Dan doet het tweede probleem zich voor. De stuurautomaat heeft de kolder in zijn kop gekregen en stuurt alleen maar rondjes! Ik probeer wat instellingen te veranderen maar krijg hem niet werkend. Lastig maar ik kan ook met de hand sturen. Veilig vaar ik om de koraalhoofden heen de lagune uit. Eenmaal uit de beschutting van het eiland nemen de golven toe. Het weer verslechtert en de wind trekt aan tot 25 knopen. Het duurt even voor de zee ook toeneemt maar een uur later rol ik van gangboord naar gangboord. Binnen rolt er van alles door de kajuit.

Ik heb halve wind maar desondanks kruip ik langzaam over het stuk open zee tussen Liapari en Gizo want ik heb geen voorbereidingen getroffen om een zeil te hijsen.

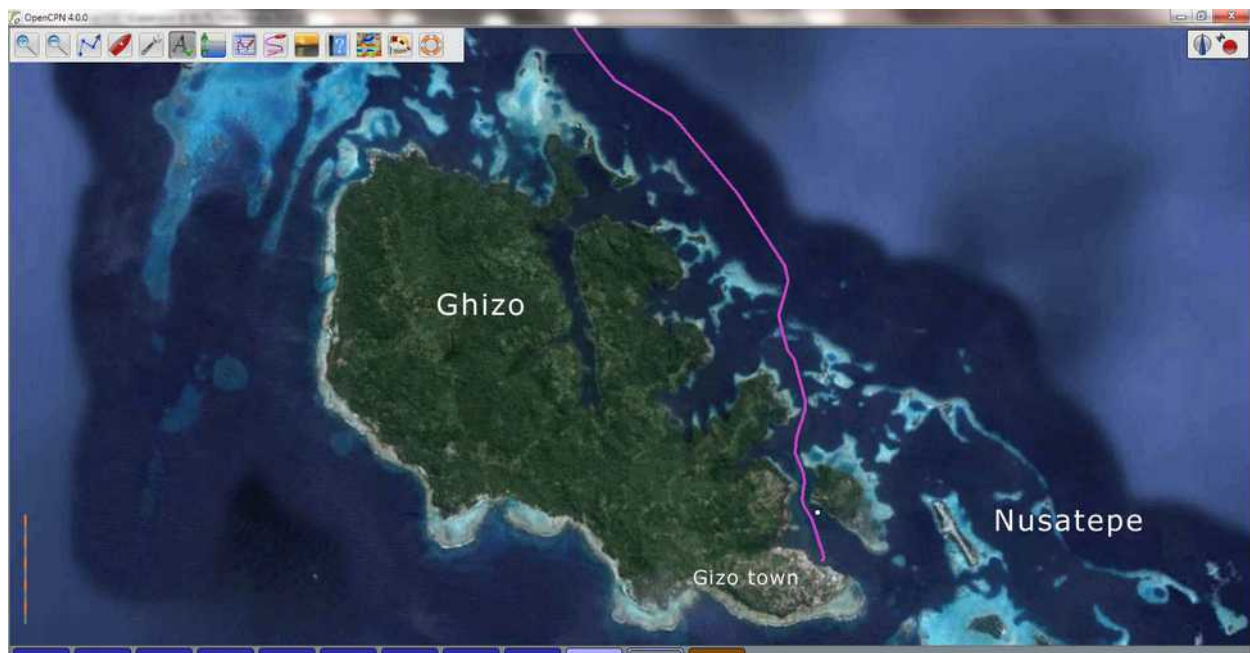

De genua zou te groot zijn in deze wind en met de zonnetent nog op kan ik het grootzeil ook niet hijsen. Bovendien is de val om het zeil te hijsen nog in gebruik voor de bijboot die langzij hangt.

De bijboot langzij hangend aan de grootzeilval in rustiger omstandigheden!

De zonnetent klappert als een gek en dreigt kapot te waaien. Die moet eerst weg. Met veel moeite en zonder met tent en al overboord te worden gewaaid, kan ik die bergen. We rollen zo erg dat de bijboot in de golven komt en de staart van de buitenboordmotor (gelukkig niet de nieuwe!) klapt regelmatig omhoog. Veel hoger kan ik hem niet hijsen want dan komt hij boven de railing uit.

Eenmaal door Gizo Strait dreigt nieuw gevaar want aan lagerwal liggen de riffen rond Ghizo waar ik een gegeven moment tussendoor moet. Als de motor daar zou uitvallen, drijf ik daar stuurloos op af. Geen geruststellende gedachte, die wel door mijn hoofd gaat. Daar komt bij dat de alternator op een veel te hoog voltage staat te laden. Als de instrumenten en de alternator daar maar tegen kunnen. Normaal is de laadspanning 13,5V maar nu staat de alternator meer dan 60A te laden op 15,7V! Doemscenario's gaan door mijn hoofd terwijl ik rollend verder vaar...

In de NO wind rol ik tergend langzaam langs de riffen van Ghizo tot ik er tussendoor moet

Op 2,5M van Gizo moet ik tussen de riffen door. Geen boeien die dat aangeven en ik moet heen en weer 'sprinten' tussen stuurwiel en de laptop op de kaartentafel om te controleren of ik goed naar binnenvaar. Op de iPad in de kuip draai ik een nieuw programma wat ik nog niet ken en wat slecht afleesbaar blijkt te zijn. Daar kan ik nog niet op vertrouwen. Vanwege de ruige zee kan ik het stuurwiel nauwelijks loslaten. Aan mijn spoor op de laptop zie ik echter dat we veilig naar binnenvaren, maar tegelijkertijd hou ik ook de riffen om me heen, waar de brekers op stuk lopen, in de gaten. In de beschutting van de riffen kom ik langzaam in kalmer water. Eindelijk wordt het rollen minder. Nu staan er ook kleine bakens die de route markeren. Om kwart voor vijf, de aankomsttijd van Jimmy, vaar ik de baai van Gizo binnen. Ik zie zijn vliegtuig alweer opstijgen van Nusatepe, het kleine eilandje met de landingsbaan. Maar Jimmy zie ik nog niet op de kant staan. Eerst maar voor anker gaan.

Maar een ongeluk aan boord komt nooit alleen. Als ik de schakelaars aan dek indruk gebeurt er niets. De ankerlier doet het niet meer! De schakelaars zijn toch niet weer stuk gegaan? Voor ik me hierin kan verdiepen, wordt mijn aandacht gevraagd door een bootje wat mijn kant op vaart. Aan boord staat een veel te lange, witte kerel te zwaaien. Jimmy komt eraan varen, hulp is nabij! Snel hijsen we zijn loodzware bagage aan boord, betalen de speedboot kapitein en er is nog net tijd voor een mannenknuffel, maar dan moet er iets gebeuren want er staat stroming en we drijven op de kade af. Met Jimmy aan het roer kan ik mijn hoofd breken over het ankerlierprobleem. De oorzaak is snel gevonden. De ankerlier draait op de startaccu en die heeft onderweg definitief de geest gegeven. Ik koppel hem los en sluit de ankerlier op de lichtaccu aan en zowaar, de lier werkt weer! Jimmy staat aan het roer alsof hij dat al jaren doet en hij vaart ALK rustig naar de ankerplaats tegenover de PT109 bar.

Als het anker is gevallen komt er weer rust over me. De troep en nattigheid binnen laat ik voor wat het is en we pakken een biertje om bij te kletsen. Aan gespreksstof geen gebrek!

Voor anker in de baai van Gizo